

מסורת הש"ס

א) כסרות לה: (ג) לקמן טז.
ב) קנה: (ד) דה זמ.
ג) וכלה כח. כסות פח.
ד) שנת קנה. כ"ב כ' ומי?
שנת פשוט. (ח) ז"ל שנת.
יענין. (ו) ויתו היעני נדה
מז: כסות דיה דברי בי"א.

גלוין הש"ס

גמ' אבי רב יוסף היינו
דשכטנא. כתיב אין עליו טו
כ"ב שנת מ' כ"ד:

לעני רש"י

אדולרי (אדולרי).
קמחין.

מוסף רש"י

ברדקן אותו שלש
פעמים בתוך שמונים
יום. ואם לא נבדקו,
אע"פ ששאלו שם כיום
שמים לא הו' מוס דשאל
גימטין ה' ל' יחד שכן
דברי (בבב"ד טז.) יבואו
ראיה שהוא בן עשרים.
קרוני הללמה מדי לפניה
מזו הי'ם נבדקו לשון
כלל הללמה וי'ם וי'ם
ב"ב קנה. והוא הדין.
ואבי רב פה (שם) לא
חולץ ולא מיבם. כ"ס
לאו בר הללמה הוא דמי
להקס לחייו שם כשאל.
וה' לאו בר הכי הוא (דה)
מז: ויקחון: וכל שאינו
עולה לי'ם אינו עולה
להללמה וי'ם ב"ב שש.
והוא האילנות לא
חולצת ולא מתיבמת.
ושאלו לל' מי שמתלם.
דלחמא פטרה דתיב
והי' כבוד אבי מלך.
פרט לאילנות שאינן יולדת
(דה) זמ.

הערל פרק שמיני יבמות

פ.

שלא ראה שעה אחת כשדורסו. שלקה ממעי אמו: כיפה. אדולרי
שאין קילוח השמן הולך למחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
ככיפה: דאפי' אימיה. לחס בתור: כטיהרא. שמחמתמה חוס
התגור וחוס הלהרים: שירא מרקא. שזר מונו. וחיכל דלמרי חוק:

שלא ראה שעה אחת בכשרותו מנא ידעינן
אמר אביו כל המטיל מים ואינו עושה כיפה
כמנא הואי דאפיה אימיה בטיהרא ושתיא
שיכרא מרקא אמר רב יוסף היינו דשמענא
לאמי דאמר כל שממעי אמו לקוי ולא ידענא
מאי ניהו וליחוש שמא הבריא בינתים כיון
דתחלתו וסופו לקוי לא היישנין מתיב רב
מרי ר' רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר "ברדקן
אותו שלש פעמים בתוך שמונים יום אחד
אבר היישנין לכוליה גופא לא היישנין: רבי
אליעזר אומר לא כי וכו': ורמינהו י"ב יעשרים
שנה ולא הביא שתי שערות יבואו ראה
שהוא בן עשרים והוא הסרים לא חולץ ולא
מייבם בת עשרים ולא הביאה שתי שערות
יבואו ראה שהיא בת עשרים והיא האילנות
לא חולצת ולא מתיבמת דברי בית הלל וכת
שמאי אומרים זה וזה בני שמנה עשרה רבי
אליעזר אומר הוכר כדברי ב"ה ונקבה כדברי
ב"ש מפני שהאשה ממהרת לבא לפני האיש
אליעזר איבעיא להו מהו הדר ביה תא שמע
דתניא רבי אליעזר אומר סרים חמה חולץ
וחולצין לאשתו שכן במינן מתרפאין
באלכסנדריא של מצרים רבי אליעזר אומר
לעולם לא הדר ביה וכו' תנן היא לעונשין
איתמר אבל חלב מבן שתיים עשרה (ויום
אחר) עד בן שמנה עשרה ונולדו בו סימני
סרים ולאחר מכאן הביא שתי שערות
רב אמר נעשה סרים למפרע ושמואל
אמר קטן היה באותה שעה מתקוף לה רב
יוסף לרב אילנות רבי מאיר היא לה קנס
אמר ליה אביו מעליותא יצתה לבגר א"ל
יכל כי הני מילי מעליותא יתאמרו משמאי
דתניא אין הסרים נידון כבן סורר ומורה ילפי
גמין בן סורר ומורה נידון אלא בתחיתות וכן
התחתון ואין אילנות נידונות כנערה
הבאורסה "שמוקטנותה יצתה לבגר אמר רבי
אבהו יסימני סרים ואילנות ובן שמנה אין
עושין בהן מעשה עד שיהו בן עשרים
י"ב בן שמנה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו

אבל הכי מבן י"ב שנה ועד בן י"ח. וצנקה אפרי וכו' אליעזר
ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סרים ולא נקט סימני
אילנות דלא מסתבר למימר דכדרי לה כ"ש: ולאחר מכאן הביא
שערות. רבותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרין
דאיגלא מילתא למפרע שהיה קטן
עד עכשו הביא שערות אלא תשיב
ליה גדול לרב שמים עשרה
ולשמואל מ"ח:

נעשה סרים דמפרע. ולקוי על
חלב שאלל דלא תשיב
התראת ספק אע"ג דנשעת התראת
היה ספק שמא יביא שערות קודם י"ח
דהשתא מיהא אונגלי למפרע שהיה
גדול בשעת התראתו ולא דמי להכה
את זה וחזר והכה את זה (מתוס טז.)
דאף לאחר שהכה את שניהם לא ידע
אחיו אביו א: אילנות ד"ר"ם
יהא דה קנס. לשמואל יתחא כיון שמי
קטנות נמשכים עד י"ח א"כ אין חלן
נערו דמי נערוהו הם נשעת חדשו
הסמוכים לשמים עשרה כשפסקין או
ימי קטנות אבל לרב יהא לה קנס
שפסקין בזה ימי קטנות כמו בשאר
נשים: וה"א תניא בן שמונה אסור
אשכח. ואם יכול להיות בן קיימא
לא היה אסור לטלטלו ומשני יום כשאר
שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
היכירא להוילאו מתורת נפל ב"ב שיה
לרבנן כדאשכחן לרבי דמי גמרו סימנים
תשיב בר קיימא בשלשים יום כשאר
ולדות ומילתיה דר' אבהו כרבנן אבל
אין לפרש לרבנן אין יולא לעולם
מתורת נפל ולרבי כ"ב שנה ור' אבהו
כרבי דל"כ כי פריך ארבה תוספאה
כמאן כרבי הוה ליה למיפוך ארי
אבהו דקאי ביה ועוד דאס כן רבה
תוספאה אפילו כרבי לא תמי דלא
תשיב לר' בר קיימא לומר דאשתיה
חלש ע"י הוכחה יתירא שמי ב' שנה (ב)

אבל חלב מבן י"ב שנה ועד בן י"ח. וצנקה אפרי וכו' אליעזר
ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סרים ולא נקט סימני
אילנות דלא מסתבר למימר דכדרי לה כ"ש: ולאחר מכאן הביא
שערות. רבותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרין
דאיגלא מילתא למפרע שהיה קטן
עד עכשו הביא שערות אלא תשיב
ליה גדול לרב שמים עשרה
ולשמואל מ"ח:

עין משפט
נר מצוה

תוספות יענים
ושמואל אמר קטן היה
למחוס שבע ואל דלמרי
לקמן אחיו סרים חמה כל
שהיה בן עשרים ולא הכי
שני עשרים ואפי' כח
לאחר מלאן היה הוא
כסרים לכל דבריו ואפי'
מתעסקין ליה בגדול וכן
המתעסקין נקבה י"ח כמו
זכר ל"ב שנה. י"ל לקמן
מירי משעת שנת עשרים
ואין להשיב כסרים
ואפי' נמאי פליגי בר
ושמואל יל לקמן הא א"ל
לימר דהא ל' הוא מתן
קרבן ואי לקות אין מלי
לקי התראת ספק היה וימי
כחוספות ד"ה עשה:
א) ובהו יתחא דלא דמי
לחמרו לו אל מותר דשפי'
ליה תמולת התראת ספק
לפי שלעולם לא תמכר
הרבן שחאה התראת
התראת והיא דנשעת
שהיה לו אל מותר עיין
ש' שחוח צי'ם ללחלה
יבסוף הי'ם לי'ם למימר
דל"א ללמס אלל הכי
תמכר דבר שהיה גדול
בשעה שאלל חלב מ' כי
היה התראת והיא:
ב) ועוד קשה דלמך לקמן
כיון דלי'ם רש"י דלמך
מתעסקין כרבי עד וז"ל
מתעסקין דרש"י סבר ר' א"ל
ולא נהי'ם שרי רבי לא
תשיב ליה בר קיימא עד
שהיה בן עשרים ושע"ג
קאמר מתיבן שחאה שלשים
בר קיימא הוא:

תוס' חד מקבאי
א"ר אבהו סימני סרים
ואילנות ובן שמנה אין
עושין בהם מעשה עד
שיהיו בן עשרים פשי'
סימני סרים ואילנות
להחיותם בגדולים ובן ח'
(להחיותם) בן קיימא אין
עושין בהן מעשה עד
שיהיו בן עשרים וסרתי
בן ח' מי קחיי והתניא
בן ח' הרי הוא כאבן
ואסור לטלטלו דביע'
בשלא גמרו סימני ואיב'
דאמרי' הבי'ם כשכגור
סימני וזה וזה את
היא דתניא איהו בן ח'
כל שלא כלו לו דרשי'